Ἀριθμὸς 9. Αὔγουστος 1891.

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς ῥοδωνιᾶς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».
(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ
ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ
ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

«Ἐξέτεινον τὰς κνήμας καὶ τοὺς βραχίονάς του, ἀνεσήκωσαν τὰ βλέφαρα· ἀνέτριψαν ἐκεῖνα, ἤλειψαν δὲ ταῦτα δι' ὀλίγου βουτύρου. Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐφαίνετο τεθολωμένη ὡσεὶ πτώματος. Ὁ φακήρης ἤρξατο δεικνύων σημεῖα ζωῆς· ὁ σφυγμὸς ἐγένετο αἰσθαντι-

κός, ἡ δὲ ἀνώμαλος θερμοκρασία ἤρξατο καταπίπτουσα ταχέως. Προσεπάθησε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ ὁμιλήσῃ· ἐπρόφερεν εἶτα ὀλίγας λέξεις, ἀλλὰ διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης. Μετά τινα λεπτὰ ὡμίλει πλέον· ἀνεγνώρισε τοὺς παρεστῶτας καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν Μαχαραζὰχ ὅστις ἀπέναντι αὐτοῦ καθεζόμενος περιειργάζετο τὰς κινήσεις του...

«Αὐτὸς ὁ ἴδιος Ῥουνζὴτ ἔθεσεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ φακήρου πλουσίαν χρυσῆν ἅλυσιν...

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ φαινόμενον· διὰ τῶν ἀρχῶν τῆς φυσιολογίας· ἀλλ' ἐπίσης ἀδύνατον τυγχάνει τὸ νὰ ἐννοήσῃ τις τίνα μέσα νὰ μετεχειρίσθη ὁ φακήρης πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, καθότι ὄχι μόνον ἠρνήθη ὅτι ἥψατο τροφῆς τινος ἢ ποτοῦ, ἀλλὰ διϊσχυρίσθη μάλιστα ὅτι εἶχε διακόψει πᾶσαν ἀναπνευστικὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον αὐτὸ διάστημα, ὁμοιάζων ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς τὸ παιδίον πρὶν τῆς γεννήσεώς του».

Πειρᾶται εἶτα ὁ συγγραφεὺς νὰ ἐξηγήσῃ φυσιολογικῶς τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦτο φαινόμενον· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τότε αἱ φυσιολογικαὶ γνώσεις δὲν ἤρκουν πρὸς τὴν τούτου λύσιν, προστρέχει εἰς τὸ σύνηθες καὶ ἄπονον τῶν ἑσπερίων σοφῶν ἐπιχείρημα ὡς πρὸς τὰ ἀκατάληπτα αὐτοῖς ψυχοφυσιολογικὰ θαυμάσια τῶν Ἀσιανῶν—ὅπως καὶ ὁ ἡμέτερος ἰατρὸς Σ. Ἀποστολίδης, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ Σωκράτης ἤκουε φωνὰς ἄνωθεν, καταψηφίζει αὐτοῦ πάνυ ἀπεικότως ψύχωσιν, νευροπάθειαν, διαλείπουσαν τρέλλαν.—Ἀλλ' ὄχι μόνον ἀδυνατεῖ ὁ M' Gregor νὰ προσαγάγῃ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀγυρτείας εἰς τὸ ἐνέργημα τοῦτο, ἀλλ' ἀπεναντίας καταλήγει ἐπιβεβαιῶν εἰλικρινῶς ὅτι ὁ Μαχαραζὰχ δυσπιστῶν εἰς τοὺς λόγους τοῦ σαδοὺ εἶχε λάβει πάντα τὰ μέτρα πρὸς ματαίωσιν παντὸς δόλου καὶ πάσης ἀγυρτείας, περικυκλώσας δηλ. τὴν οἰκίαν δι' ὡπλισμένων ἐμπίστων φρουρῶν καὶ ὅτι ὁ λέων τοῦ Παυζὰβ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων μεθ' ὧν ἠδύνατό τις νὰ τολμήσῃ νὰ χωρατεύσῃ, οὐδ' ἐχωράτευε καὶ αὐτὸς μὲ οἱονδήτινα. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀποτολμῶντα νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ!

Τὸ γεγονὸς τοῦτο τὸ ἀναγράφουσιν ἐπιβεβαιοῦντες καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἷοι: οἱ αὐτόπται μάρτυρες Chandra Singh, Claude Wade, κλπ.

Ὁ Gregor διηγεῖται ὅτι ὁ ἴδιος φακήρης ἐξετέλεσε τὸ ἴδιον πείραμα (σαμαδὶ) καὶ ἐν Jesselmer. Κατὰ δὲ τὸν Σερδὰρ Chandre Singh ἐξετέλεσεν αὐτὸ καὶ εἰς φαλὸττ, εἰς Ζάμμ κλπ.

Ὁ De John Honiglerger (ἐν τῷ συγγράμματί του «Tirtyfive years in the East» (35 ἔτη ἐν Ἀνατολῇ) ἰατρὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Ρουνζὴτ Σὶγγ ἐπιβεβαιοῖ τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπιπροσθέτων ὅτι καὶ ἄλλος σαδοὺ (ἀσκητής), ὀνόματι Χαρίδας (οὗτινος παραθέτει καὶ τὴν φωτογραφίαν) ἐξετέλεσε τὸ σαμαδί. Σημειοῖ δὲ καὶ τὰ ἐν χρήσει φάρμακα παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς (χεκὴμ) ἰατροῖς.

Τὸ δὲ περιοδικὸν «Théosophist» τοῦ Αὐγ. 1887 ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἰατρικὸς κόσμος ἀνέγνω ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Sikhs τοῦ M' Gregor ἢ εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ στρατόπεδον καὶ ἡ αὐλὴ τοῦ Ρανζὴτ Σὶγγ» τοῦ Ὀσβὸρν τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας ἐνταφιασμοῦ Σαδουτινος τοῦ Δεκάν, ἐπιτελέσαντος τὸ σαμαδὶ καὶ ἐπαναζήσαντος μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ταφου ἔξοδόν του. Τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπεβεβαιώθησαν μετὰ τοσαύτης αὐθεντίας καὶ παρὰ μαρτύρων τοιαύτης ἀξιοπιστίας, ὥστε τὸ ζήτημα ἀποβαίνει λίαν σπουδαῖον διὰ τὸν βουλόμενον νὰ σπουδάσῃ τὸ ἀνατολικὸν Ὑόγα. Ὅτε κατὰ πρῶτον μετεβην εἰς Λαχόρην ηὐτύχησα νὰ ἐπιτύχω Ἰνδόν τινα αὐτόπτην μάρτυρα, κατέχοντα θέσιν ἀνωτάτην παρὰ τῷ ἐν Λαχόρῃ Ἄγγλῳ ἐπιτετραμμένῳ, τὸν κ. Κλῶδ Βάδε. Ἡ ἀφήγησίς του εἶνε πολύτιμος καθὸ συνᾴδουσα πρὸς τὴν ἀφήγησιν ἑτέρων αὐτοπτῶν μαρτύρων, οἷον τοῦ Gregor, τοῦ Wade, τοῦ Ὀσβόρν. Κατὰ τὴν ἐκεῖ τελευταίαν μεταβασίν μου ἀπήντησα ἕτερον αὐτόπτην μάρτυρα, ἄνδρα σεβασμιον, καθηγητὴν ἤδη ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῆς Λαχόρης. Ἰδοὺ τί ἀναφέρει οὗτος:

«Ἔκθεσις τοῦ Σιάντρα Σὶγγ (πρώην Συβαδὰρ Σιερδὰλ τοῦ 18 συντάγματος) καθηγητοῦ ἤδη ἐν τῷ Ἀσιατικῷ Λυκείῳ τῆς Λαχόρης.

«Γινώσκω λεπτομερῶς, καθὸ αὐτόπτης μάρτυς, τὰ τοῦ Σαδού, τοῦ ἐπὶ ἓξ μῆνας διατελέσαντος ἐν καταστάσει σαμαδὶ ὑπὸ τὴν γῆν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαχαρὰζ Ρανζὴτ Σίγγ. Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα:

Εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ σερδὰρ Σαρὺπ Σὶγγ εἰς τὴν πόλιν Φαλὸτ εἶδον τὸν Σαδοὺ καὶ τὸν ἐπαρουσίασα πρὸς τὸν σερδάρην. Ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκεψεώς του μᾶς εἶπεν ὅτι μετέβαινεν εἰς τὰ ὄρη νὰ ἐπιτελέσῃ ἓν σαμαδί· τῷ παρετηρήσαμεν διατὶ νὰ λαβῃ τὸν κόπον νὰ ὑπάγῃ τόσῳ μακράν, καὶ ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ σαμαδὶ ἐδῶ. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν μῆνα Ἀσσὸζ Σαμματ πρὸς τὰ . .

δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὸ ἔτος. Ἡ τροφή του συνίστατο ἐξ ὀλίγου γάλακτος, ὀρύζης καὶ δ ά λ. Προπαρασκευαζόμενος ὁ σαδοὺ διὰ τὸ σαμαδὶ ἤρχισε νὰ ἐλαττώνῃ τὴν δόσιν τῆς τροφῆς εἰς τρόπον ὥστε ὀλίγιστον μόνον γάλα ἐλάμβανε καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐξέφερε μετά τινας ὥρας ἐκ τοῦ στομάχου δοκιμάζων αὐτὸ διὰ τοῦ πυρός, ὅτε τὸ ἐκφερόμενον ἦτο καθαρὸν γάλα ἐνόμιζεν ὅτι τὰ ὄργανά του κατέστησαν πλέον καθαρά, παστρικά.

«Εἰσέβη εἶτα ἐντὸς σάκκου. Ὁ σάκκος ἐρράφη ὑπὸ τοῦ Παδμασανᾶ, τοῦ μαθητοῦ του, καὶ ἐτέθη ἐντὸς κιβωτίου κλειδοθέντος. Τὴν μὲν κλεῖδα ἐκράτησα ἐγώ, τὸ δὲ κιβώτιον ἐτέθη ἐντὸς ὑπογείου, τοιχισθέντος καὶ τούτου. Εἶχον ἀφήσει ἐν τῷ τοίχῳ μικράν τινα μόνον ὀπὴν διὰ τὸ ἄ ο τ ι καὶ διὰ νὰ καίωσι δ ο ό π.

«Μετὰ ἓξ μῆνας, τὴν ἄνοιξιν δηλ. παρεσκεύασαν ἄρτον ἐξ ἄ τ τ α, ζ έ φ α λ, δ ι ο υ σ έ ϊ, ζ α β ί τ ρ ι καὶ ἄλλων θερμῶν οὐσιῶν, ἐν σχήματι καλύπτρας. Κατέρριψαν τότε τὴν θύραν, ἤνοιξα ἐγὼ διὰ τῆς εἰς ἐμὲ ἐμπιστευθείσης κλειδὸς τὸ κιβώτιον καὶ ἔπειτα τὸν σάκκον. Ὁ σαδοὺ ἐφάνη σκληρὸς ὡσεὶ ξύλον, ἀλλ᾽ ἄνευ οὐδενὸς σημείου θανάτου. Τὸ σῶμα οὔτε ἀποσυντεθειμένον ἦτο οὔτε ἀπεξηραμένον. Ὁ μαθητής του Λαχμὰν Δὰς ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ἐπανέφερε τὴν ἐντὸς τοῦ λάρυγγος ἀνεστραμμένην γλῶσσάν του, τὴν ἐκράτησεν ἐπί τινα χρόνον ἐντὸς τῆς χειρός του, τότε δὲ αὕτη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν ζωτικότητα. Εἶτα ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ σαδοὺ ἡ ἐξ ἄρτου καλύπτρα καὶ ἐπ᾽ αὐτῆς πυρά. Συναμα ἔκαμαν μέγαν θόρυβον διὰ μουσικῶν ὀργάνων, ἐκπυρσοκροτήσεων, κλπ. Μετά τινα λεπτὰ ἤνοιξεν ὁ σαδοὺ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τὸ παιδίον ὅπερ ἀνοιγοκλείει αὐτούς. Μετά τινας ὥρας ἐκίνει χεῖρας, πόδας, κλπ. Ἐπὶ δύο ἡμέρας διετέλεσεν ἐν ἀδυναμίᾳ· ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀνέλαβεν ὁλοτελῶς καὶ ἤρξατο λαμβάνων τὴν συνήθη τροφήν. . . . . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩι

Ἐν συμποσίῳ τινὶ τῶν πνευματιστῶν τοῦ Λονδίνου ὁ κ. Ι. Χόως, εἶπεν ὅτι ἡ Π. Διαθήκη εἶνε πλήρης πνευματιστικῶν ἀρχῶν. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἀπατώμεθα λέγοντες ὅτι δὲν γίνονται θαύματα σήμερον, καθ' ὅσον ὄχι μόνον γίνονται ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε τοιοῦτος ὥστε δὲν γνωρίζει τις πόθεν ν' ἀρχίσῃ νὰ τὰ ἀπαριθμῇ καὶ ποῦ νὰ τελειώσῃ!

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

. . . Πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἅτινα θ' ἀποκαλέσωμεν ψ υ χ ι κ ά, δέον νὰ προσέλθωσιν εἰς συνεδρίαν πέντε ἕως δέκα ἄτομα, ὁπότε δὲν ὑπάρχει πρόχειρος αἰσθητικός τις ἢ μ ε σ ά ζ ω ν (ἑνὸς μεσάζοντος μόνον δυναμένου νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἀποτελεσμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀποδεικτικῶν, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ψυχικῆς του ἰσχύος). Καλὸν νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ τοῦ ὁμίλου καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες κυρίαι ἵνα σχηματισθῇ ἅ λ υ σ ό ς τ ι ς ἐ ν ε ρ γ η τ ι κ ὴ ἢ ἵνα σαφέστερον εἴπωμεν: ὅπως σχηματισθῇ εἶδός τι (βολταϊκῆς) σ τ ή λ η ς ἀ ν θ ρ ω π ί ν η ς ἀ ρ κ ο ύ σ η ς δ υ ν ά μ ε ω ς π ρ ὸ ς ἐ π ί τ ε υ ξ ι ν τ ῶ ν ἀ π ο τ ε λ ε σ μ ά τ ω ν. Ἐξηγούμεθα.

Νομίζομεν ὅτι ἡ νευρικὴ δύναμις ἐνεργεῖ ὅπως καὶ ἡ ἠλεκτρικὴ δύναμις. Λαμβάνοντες λοιπὸν τὴν γυναῖκα ὡς ἀρνητικὸν στοιχεῖον καὶ τὸν ἄνδρα ὡς θετικὸν στοιχεῖον, σχηματίζομεν μίαν στήλην. Ἔχοντες λ. χ. ὀκτὼ πρόσωπα: τέσσαρας ἄνδρας καὶ τέσσαρας γυναῖκας, σχηματίζομεν τέσσαρας στήλας ἃς συνενοῦμεν κατ' ἀρχὰς ἐν σ ε ι ρ ᾷ ἢ ἐ ν σ υ ν τ ο ν ί ᾳ, συγκοινωνοῦντες ἕνα θετικὸν πρὸς ἕνα ἀρνητικόν, τὸν ἀρνητικὸν πρὸς ἕτερον θετικὸν καὶ οὕτω καθεξῆς· Συνδυάζοντες οὕτως αὐτὰ τ ὰ σ τ ο ι χ ε ῖ α δ ι ὰ τ ῶ ν ἀ ν τ ι θ έ τ ω ν π ό λ ω ν ἐπιτυγχάνομεν μίαν στήλην ἐνέχουσαν τὰς ἠλεκτροκινητη-

ρίους δυνάμεις τῶν συνθέτων στηλῶν· ἐπομένως ἡ ἐπίτασις αὐτῆς τῆς στήλης θὰ ἐξισοῦται πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐπιτάσεων ἑκάστου τῶν στοιχείων της. Διὰ τῶν συνθηκῶν τούτων ἐπιτυγχάνονται ἀποτελέσματα, ἐνδιαφέροντα μόνον τὸν ἐρευνητήν, τὸν γνώστην αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ὅταν ὅμως συνδυάζωμεν τὴν ἀνθρωπίνην στήλην ἐν συστοιχίᾳ (en batterie) ἢ ἐν ποσότητι, δηλ. ὅταν τοποθετοῦμεν ὁμοῦ τοὺς ὁμωνύμους πόλους, τότε ἡ ἠλεκτροκινητήριος δύναμις ἔσται μὲν ἡ αὐτὴ ἀλλ' ἡ στήλη αὕτη, οὕτω πως συγκεκροτημένη, θὰ παραγαγῇ ποσότητα νευρικῆς δυναμεως ἴσης πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ποσοτήτων ἃς παρέσχεν ἕκαστον στοιχεῖον· ὑπαρχούσης λοιπὸν μεγαλειτέρας ποσότητος νευρικῆς δυνάμεως, δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ ἐπιτύχωμεν φαινόμενα εὐρυτέρας ἐκτάσεως.

Σχηματισθείσης αὐτῆς τῆς συστοιχίας (batterie), θέτομεν μίαν τράπεζαν εἰς συνάφειαν πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ κατέχοντα τὰς δύο ἄκρας τῆς ἁλύσεως καὶ ἀναμένομεν τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα παραγονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ταχέως, ἀναλόγως τῆς παρασχεθείσης δυναμικῆς ποσότητος, τῆς τραπέζης χρησιμευούσης τρόπον τινὰ ὡς συμπυκνωτικῆς μηχανῆς.

Ἵνα διακρίνωμεν τους ἀρνητικοὺς (μεσάζοντας) καὶ τοὺς θετικούς, προστρέχομεν εἰς τὸν μαγνητισμόν. Οἱ ἀναγνῶσταί μας γινώσκουσι τὸ μέσον: ἐπιθέτομεν τὴν μίαν τῶν χειρῶν μεταξὺ τῶν ὤμων τῶν δοκίμων· οἱ αἰσθανόμενοι θερμότητα ἀρκούντως ζωρὰν καὶ ἐκδηλοῦντες τὸ φαινόμενον τῆς ἕλξεως ὅπερ περιεγράψαμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 4 φυλλαδίῳ, θεωρητέοι ὡς ἀρνητικοί, οἱ μηδὲν αἰσθανόμενοι εἶνε οἱ θετικοί. Δυνάμεθα ἐπίσης καλῶς νὰ σχηματίσωμεν δρῶσαν ἅλυσιν ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου μόνον, διότι εὑρίσκονται ἐπίσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αἰσθητικοί, ἐν τούτοις προτιμότερον νὰ πειραματιζώμεθα μὲ κυρίας: τοῦτο βεβαιοῖ ἡ πρᾶξις.

Τὸ φαινόμενον δυνατὸν νὰ παραχθῇ μετὰ 5 ἢ 10 λεπτά, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ μίαν ὥραν καὶ ἐπέκεινα· συνιστῶμεν λοιπὸν ὑπομονὴν εἰς τοὺς ποθοῦντας νὰ ἐπιτύχωσιν ἀποτελέσματα.

Σχηματισθέντος ἅπαξ τοῦ ὁμίλου, καλὸν εἶνε τὰ αὐτὰ πάντοτε πρόσωπα νὰ συνιστῶσιν αὐτόν· ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον τὸ ἀποτέλεσμα καθίσταται εὐχερέστερον, ἐμφαντικώτερον.

Ἡ συνηθεστέρα καὶ γνωστοτέρα μέθοδος συνίσταται εἰς τὸ νὰ τί-

θενται πρόσωπά τινα πέριξ τραπέζης τινός, νὰ βάλωσι τὰς χεῖρας ἐπ αὐτῆς, ἐφαπτόμενοι διὰ τῶν μικρῶν δακτύλων καὶ νὰ ἀναμένωσιν ἐν ὑπομονῇ τὰ ἀποτελέσματα, ἀποτελέσματα μὴ ἐπιτυγχανόμενα ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἐκτὸς ἂν κατὰ τύχην εὑρεθῇ μ ε σ ά ζ ω ν τις εἰς τὴν ἄ λ υ σ ι ν, καὶ τότε πάλιν ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς τακτοποιήσεως τῶν προσώπων, ἐκ τοῦ τυχαίου σχηματισμοῦ ἁ λ ύ σ ε ω ς δ ρ α σ τ ι κ ῆ ς· ἐνῷ διὰ τῆς ἰδικῆς μας μεθόδου ἐπιτυγχάνομεν πάντοτε εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

S. MOUTIN

Ἐκ τῆς «Revue des Scienses Psychologiques» τῇ 20 Ἰουν. ἐ.ἔ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΣΑΡΔΟΥ (1)

Ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἤδη παρατηρῶ, ὡς περίεργος, τὰ φαινόμενα, ἅτινα ὑπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ μαγνητισμοῦ, τῆς ὑπνοβασίας, τῆς ἐκστάσεως, τῆς διπλοπίας, κλπ. διετέλουν κατὰ τὴν νεότητά μου ὁ περίγελως τῶν σοφῶν. Ὅτε τυχὸν ἀπετόλμων ν' ἀνακοινώσω πείραμά τι δι' οὗ διεφωτίζετο ὁ σκεπτικισμός μου: ὁποία ὑποδοχή! ὁποία ἱλαρότης! Ἄναυδος ἔτι διατελεῖ μοι ὁ γέλως φίλου μού τινος διδάκτορος, εἰς ὃν διηγούμην ὅτι νεᾶνίς τις περιήρχετο εἰς καταληπτικὴν κατάστασιν διά τινων μαγνητιστικῶν passes, . . «Σοῦτσς! . . . μοὶ ἀπήντα ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος· αἱ γυναῖκες εἶνε τόσῳ ἀπατεῶνες!..»

Καὶ ὅμως ἰδοὺ ὅτι ἅπαντα τὰ χθὲς καὶ ἐκ προκαταλήψεως ἀρνούμενα γεγονότα, ἐπιβεβαιοῦνται σήμερον παρὰ τῶν αὐτῶν ἐκείνων

(1) Ἐκ τῶν ἐγκρίτων «Ὁ Γαλάτης» τῆς 4 Δεκεμβρ. 1888, «Revue Illustrée», κλπ. καὶ τοῦ βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Force Psychique» τοῦ V. Rambau, 1889.

οἵτινες τὰ ἐχαρακτήριζον ὡς ἀγυρτικὰς θαυματοποιΐας. Δὲν παρέρχεται ἤδη ἡμέρα, καθ' ἣν νεαρός τις σοφὸς νὰ μὴν ἀνακαλύπτῃ νέαν τινὰ δῆθεν ἐφεύρεσιν, ἣν ἐγὼ νὰ μὴν ἐγίνωσκον πρὶν ἢ αὐτὸς γεννηθῇ. Οὐδεμίαν ἄλλην μεταβολὴν παρατηρῶ ἢ τοῦ ὀνόματος. Δὲν πρόκειται νῦν περὶ Μ α γ ν η τ ι σ μ ο ῦ—καταλαμβάνετε ὅτι ἡ λέξις αὕτη κακῶς ἠχεῖ εἰς τὰ ὦτα τῶν διασυράντων αὐτὸν πρότερον—, ἀλλὰ περὶ Ὑ π ν ω τ ι σ μ ο ῦ, περὶ ὑ π ο β ο λ ῆ ς, ὁρισμῶν ἐνεχόντων πλείονα χάριν. Παραδεχόμενοι τούτους, θέλουσι νὰ εἴπωσιν ὅτι ὁ Μ α γ ν η τ ι σ μ ὸ ς ἦτο μωρία δῆθεν καὶ συνεπῶς ἡ ἐπιστήμη θεωρητέα διττῶς ἀξιότιμος: 1ον διότι μᾶς ἐκαθάρισεν ἀπὸ τὸν μαγνητισμόν, καὶ 2ον διότι μᾶς ἐδώρησεν ἀλήθειαν ἐπιστημονικὴν, τὴν τοῦ Ὑ π ν ω τ ι σ μ ο ῦ, ἐνῷ ὁ ὑπνωτισμὸς τῶν νεωτέρων εἶνε καθαρός, καθαρώτατος ὁ μ α γ ν η τ ι σ μ ὸ ς τῶν ἀρχαιοτέρων.

Διηγούμην μίαν τῶν ἡμερῶν—παλαιᾶς ἐποχῆς—εἰς ἐμπειρότατόν τινα χειρουργὸν τὸ νῦν ἤδη γνωστὸν περιστατικόν, καθ' ὃ ὑποκείμενά τινα (sujets) περιέρχονται εἰς ἀναισθησίαν βλέποντα ἀσκαρδαμυκτὶ ἐπί τινος μικροῦ καθρέπτου ἢ λάμποντος ἀντικειμένου. Τὴν ἐν λόγῳ ἀνακάλυψιν εἶχεν ὑποδεχθῆ ὁ φίλος μετὰ χαχλάνων καὶ σκωμμάτων . . . Ἔτη πολλὰ παρῆλθον ἔκτοτε. Ὁ αὐτὸς φίλος ἐλθὼν πρωΐαν τινὰ νὰ προγευματίσῃ παρ' ἐμοί, ἤρξατο ζητῶν συγγνώμην ἐπὶ τῇ βραδύτητι τῆς ἀφίξεώς του. Ὤφειλε ν' ἀποσπάσῃ ἕνα τῶν ὀδόντων νεάνιδός τινος λίαν νευρικῆς, λίαν δειλῆς. «Καὶ ἀπεπειράθην λέγει, διά τινος νέας ἐφευρέσεως, λίαν περιέργου. Τὴν ἀπεκοίμισα δηλ. διά τινος μικροῦ μεταλλικοῦ καθρέπτου τόσῳ καλά, ὥστε τῇ ἀπέσπασα τὸν ὀδόντα, χωρὶς οὐδόλως νὰ τὸ αἰσθανθῇ». Τότε ἐγὼ ἀναφωνῶ: Pardon! ἀλλ' ἐγὼ πρῶτος σοὶ εἶχον διακοινώσει αὐτὴν τὴν ἐφεύρεσιν, σὺ δὲ τὴν ἔσκωψες τότε! . . . Ὁ φίλος τὰ ἔχασε· ἀλλὰ συνελθών: «Καλά, εἶπεν, ἀλλὰ σεῖς τότε μοὶ ὡμιλεῖτε μαγικά, ἐνῷ τοῦτο εἶνε ὑ π ν ω τ ι σ μ ό ς!»

Οὕτως φέρεται πάντοτε ἡ ἐπίσημος ἐπιστήμη πρὸς ὅλας τὰς κ α ϋ μ έ ν α ς ἀληθείας, τὰς παρ' αὐτῆς παρεγνωρισμένας. Ἀφοῦ πρῶτον τὰς μυκτηρίσῃ, εἶτα τὰς ἀντιποιεῖται ὡς ἰδικάς της, φροντίζουσα ὅμως πρότερον νὰ ἀλλάξῃ τὰς ἐ τ ι κ έ τ α ς.

Τέλος πάντων οἱονδήποτ' ἂν ᾖ τὸ ὄνομα, ἰδοὺ ὅτι κατέχουσι νῦν τὴν οἰκείαν θέσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ σοφοί μας κατώρθωσαν ἐν τέλει ν' ἀνακαλύψωσιν ἐν τῇ Salpêtrière ὅ,τι ὅλοι οἱ

Παρίσιοι εἶχον συνηθῆ νὰ ἴδωσιν ἐπὶ Λουδοβίκου XV ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Ἁγ. Μεδάρδ, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ καταδεχθῶσιν ἐπὶ τέλους ν' ἀσχοληθῶσι καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Πνευματισμοῦ, ὃν ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖ θανατωθέντα ὑπὸ τῶν περιφρονήσεών της καὶ ὅστις ὅμως κέκτηται ἤδη ὑπέρποτε τὴν ζωηρὰν ζωτικότητα. Δὲν θὰ ἐναπομείνῃ δὲ τότε ἄλλο τι ἢ νὰ τῷ δώσῃ ἕτερόν τι ὄνομα, ὅπως ἀντιποιηθῇ καὶ πάλιν τὴν τιμὴν τῆς παρ' αὐτῆς δῆθεν ἀνακαλύψεως κατόπιν πάντων τῶν ἄλλων.

Θὰ παρέλθῃ μόνον ἀρκετὸς καιρὸς πρὸς τοῦτο! Καθότι ὁ Πνευματισμὸς ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθροὺς νὰ καταβάλῃ ἐκτὸς τῆς κακῆς θελήσεως.

Ἔχει ἐν πρώτοις καθ' ἑαυτοῦ τοὺς πειραματισμοὺς τῶν σαλονίων: βδελυρὸν ἐξερευνητικὸν μέσον, παρέχον μόνον εἰς τοὺς εὐφυεῖς τὴν περίστασιν νὰ ἐπιδεικνύωσιν ἐνίοτε πολλὰς μωρίας των. Ἔχει ἐκτὸς τούτου νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἀγυρτῶν οἵτινες χρῶνται τῷ πνευματισμῷ ἀλὰ Ροβέρτ—Οὐδέν, καὶ κατὰ τῶν ἡμιαγυρτῶν οἵτινες, κατέχοντες ἀληθῶς μεσαζούσας τινὰς δυνάμεις, ἀγνοοῦσι ν' ἀρκεσθῶσιν αὐταῖς, προσπαθοῦντες ἕνεκα ματαιότητος ἢ συμφέροντος νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν μέσων των δι' ἑτέρων πλαστῶν, κιβδήλων.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων εἶνε ἠναγκασμένος ὁ πνευματισμὸς νὰ ὑπερνικήσῃ δύο μεγάλα προσκόμματα· 1) τὴν ἀδιαφορίαν τῆς γενεᾶς ταύτης πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν συμβάλλει εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν ἢ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων· 2) τὴν ἐξασθένησιν τῶν χαρακτήρων ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, ἔνθα οὐδεὶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἰδίαν γνώμην, μεριμνῶν μᾶλλον περὶ τῆς τοῦ ἑτέρου, ἀλλ' οὐδὲ παραδέχεται πάλιν τὴν τοῦ ἄλλου εἰμὴ μόνον ὅταν αὕτη καταστῇ γενικῶς παραδεκτή.

Ἅπαντες ἐν πάσῃ θέσει καὶ περιστάσει τρέμουσι μήπως τυχὸν χαρακτηρισθῶσι παρὰ τῶν ἄλλων ὡς ἄκακοι ἢ ἐνθουσιασταί. Πλεῖστοι ὅσοι, καίτοι εἰλικρινῶς συγκινούμενοι ἔκ τινος ὡραίου λόγου ἢ ἔργου ἢ πράξεως, σπεύδουσι νὰ σκώψωσι καὶ οὗτοι ὅ,τι ἀποθαυμάζουσιν, ἅμα ὡς ἐννοήσωσιν ὅτι ἄλλος τις εἶνε ἕτοιμος νὰ ὑπομειδιάσῃ ἐπὶ τῇ συγκινήσει του· τοῦτο δὲ ἵνα ἀποδείξωσι δῆθεν ὅτι οὐδ' αὐτοὶ τυγχάνουσι τῆς σειρᾶς τῶν χαχα.

Πῶς λοιπὸν ἄνθρωποι οὑτωσὶ ἐμφρόντιδες περὶ τῆς τῶν ἄλλων

γνώμης—καίτοι ὑπερβέβαιοι περὶ τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν πνευματιστικῶν ἐκδηλώσεων διὰ πειραματισμῶν πειστικωτάτων—πῶς ν' ἀποτολμήσωσι νὰ ὁμολογήσωσι τὸ τοιοῦτο δημοσίᾳ, εἰς αὐτὸν τὸν αἰῶνα τῶν φώτων καὶ μετὰ τὸν Βολταίρ ; ! . . . Ὦ Προυδών ! πῶς νὰ περιφρονήσωσι τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν τρομερὰν ἀποστροφήν σου δι' ἧς ἀπὸ τόσου ἤδη χρόνου μὲ ξεκουφαίνεις: «Τότε, κύριε, παραδέχεσαι λοιπὸν τὸ ὑπερφυσικόν ; !»

Ὄχι, Προυδώμ, ὄχι ! Οὐδ' ἐγὼ παραδέχομαι τὸ ὑπερφυσικόν. Ἀλλ' ὅταν πράγματι παράγηται, παράγεται βεβαίως ἕνεκα φυσικοῦ νόμου· εἶνε ἄρα φυσικόν ! τὸ ἀρνεῖσθαι δ' ἐκ τοῦ προτέρου, ἐκ προκαταλήψεως, πρὸ πάσης ἐρεύνης, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὁ παραγωγὸς νόμος δὲν ὑφίσταται καθὸ ἄγνωστος, τὸ ἀρνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀποτελέσματος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐνυπάρχει ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιβεβαιωθέντων νόμων, τοῦτο εἶνε πλάνη πνεύματος κακῶς ἐσταθμισμένου, νομίζοντος ὅτι γινώσκει ὅλους τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἂν τις τῶν σοφῶν τοιαύτην τινὰ ἀξίωσιν ἔχῃ, ὁ τοιοῦτος εἶνε un pauvre homme !

Ἀλλὰ τὸν θέλω ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐμβριθῆ ἔρευναν τῶν γεγονότων, ὅποτε βιασθῇ νὰ ἔλθῃ. Τῷ ὑπόσχομαι τότε ἀπροσδόκητά τινα.

ΠΟΝΗΡΑΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Περιελθόντος ποτὲ εἰς χεῖρας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐχθροῦ του Δίωνος δὲν διέταξε τὸν θάνατον αὐτοῦ, οὐδ' εἰς εἱρκτὴν ἐνέκλεισεν, ἀλλὰ διέφθειρε πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς ὑπῆρχεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ χορηγήσας πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ ἄφθονα τὰ μέσα πρὸς ἐκπλήρωσιν πάσης ἐπιθυμίας καὶ πρὸς κορεσμὸν παντὸς ἀκολάστου πάθους. Ἀφοῦ δὲ κατέστησεν αὐτὸν ἠθικὸν πτῶμα, ἀπέστειλεν εἶτα πρὸς τὸν Δίωνα. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐνόησε τὸ θηριῶδες τῆς ἐκδικήσεως· ἐπειράθη διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐκριζώσῃ τὰς βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ ἐμβληθείσας κακίας, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ ψυχὴ τοῦ νεανίου εἶχε τέλεον διαστραφῆ· μέχρις οὗ καταρριφθεὶς ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου συνέτριψε τὸ κρανίον.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τὸν λαὸν διδασκαλίας των.

Θέλει τις νὰ γνωρίσῃ τὸ γενικὸν πνεῦμα τῶν ἱερέων, λέγει ἐπὶ λέξει ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῶν Ruines, θέλει τις νὰ γνωρίσῃ τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, λέγει ὁ Βολνεὺ ἀναφορικῶς τῶν ἄλλων οὓς ἀποκαλοῦσι λαόν; Ἂς ἀκούσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐκκλησιαστικοὺς διδάκτορας:

«Ὁ λαός, λέγει ὁ ἐπίσκοπος Συννέσιος, θέλει νὰ ἐξαπατᾶται· τούτου ἕνεκα ἀνάγκη ἐπίκειται τοῖς ἄλλοις ἵνα τὸν πλανῶσι . . . Οὕτως ἔπραττον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου: τούτου δ' ἕνεκα ἐνεκλείοντο ἐν τοῖς ναοῖς των καὶ ἐκεῖ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ λαοῦ ἐτέλουν τὰ μυστήριά των· (λησμονῶν τί εἶπε πρότερον) Ἂν ὁ λαὸς ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν, θὰ δυσηρεστεῖτο ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ. Ἀλλὰ πῶς ἄλλως νὰ φερθῇ τις πρὸς τὸν λαὸν ἀφοῦ εἶνε λαός; Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἀείποτε ἔσομαι φιλόσοφος πρός με, ἀλλ' ἱερεὺς μετὰ τοῦ λαοῦ!»

Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς ἔγραφε πρὸς τὸν Ἱερώνυμον: «Μωρολογίαι ἀπαιτοῦνται ὅπως ἐπιϐαλλώμεθα εἰς τὸν λαόν· ὅσῳ ὀλιγώτερον ἐννοεῖ, τόσῳ περισσότερον θαυμάζει οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοί μας ἔλεγον συχνάκις ὄχι ὅ,τι ἐσκέπτοντο ἀλλ' ὅ,τι ἀπήτει ἡ περίστασις ἢ ἡ ἀνάγκη νὰ εἴπωσι».

«Ἡ ἀρχαιότης, λέγει ὁ Σαγχονιάθων, προσεπάθει νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμὸν διὰ τοῦ θαυμασίου· τοιοῦτος ὁ σκοπὸς ὅλης τῆς ἀρχαιότητος».

Ὅπως δικαιολογήσωσι τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ δόλου καὶ ψεύδους, λέγουσιν ὅτι εἶνε κινδυνῶδες τὸ φωτίζειν τὸν λαόν, διότι οὗτος καταχρᾶται τῶν φώτων.

Μήτοι ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι ἐκπαίδευσις καὶ πανουργία εἶνε συνώνυμα; Ὄχι: ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λαὸς καθίσταται δυστυχὴς ἕνεκα τῆς εὐηθείας, τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς πλεονεξίας τῶν ὁδηγούντων αὐτὸν καὶ διδασκόντων, δὲν θέλουσιν οὗτοι νὰ ἐννοῇ τὸ τοιοῦτον ὁ λαός.

Κινδυνῶδες βέβαια τυγχάνει τὸ προσβάλλειν κατὰ μέτωπον τὴν πεπλανημένην πίστιν ἔθνους τινός, ἀλλὰ φιλανθρωπικὸν καὶ ἰατρικὸν ἔργον εἶνε τὸ προετοιμάζειν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὸ φῶς καὶ τοὺς βραχίονας διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἄν ποτε σχηματισθῇ σωματεῖόν τι ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν, **θὰ ἐκπλήξῃ τοῦτο τὸν κόσμον διὰ τῶν ἐπιτυχιῶν του!**

(Volney—Ruines)

ΤΙ ΔΗΛΟΥΣΙΝ

αἱ τέσσαρες τῆς Γῆς ἡλικίαι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων.

Οἱ Ἰνδοὶ διαιροῦσι τὸν χρόνον τῆς διαρκείας τῆς γῆς εἰς τέσσαρας ἡλικίας, αἵτινες εἶνε μία ἡμέρα τοῦ Βράχμα καὶ αἵτινες θ' ἀνανεωθῶσι τετράκις πρὸ τῆς Μαχα—Πραλάγια ἢ τῆς γενικῆς καταστροφῆς, ἥτις καὶ αὕτη θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τέσσαρας ἡλικίας ἤτοι μίαν νύκτα τοῦ Βράχμα.

Ἡ 1η	καλεῖται	Crita-youga διήρκεσε δὲ	ἔτη ἀνθρώπινα	(ἐξ ἡμ.360)	1,728,000
Ἡ 2α	»	Treta-youga	»	»	1,296,000
Ἡ 3η	»	Dwapara-youga	»	»	864,000
Ἡ 4η	»	Cali-youga θὰ διαρκέσῃ δὲ		»	432,000
			Τὸ ὅλον ἔτη		4,320,000

Εὑρισκόμεθα δὲ ἤδη ἐν τῇ τετάρτῃ ἡλικίᾳ πρὸ 5,400 ἐτῶν περίπου.

Ὁ Williams Jones ἐν ταῖς ἀσιατικαῖς μελέταις του, συγκρίνων αὐτὰς τὰς τέσσαρας ἡλικίας τῶν Ἰνδῶν πρὸς τὰς τέσσαρας ὁμοίας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων: τὴν τῆς χρυσῆς, ἀργυρᾶς, χαλ-

κίνης καὶ σιδηρᾶς, ἀποφαίνεται ὅτι αἱ ἡλικίαι αὗται εἶνε ἀνάμνησις τῆς ἰνδικῆς παραδόσεως.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ἓξ ἡμέραι τῆς γενέσεως τῆς Π. Γραφῆς τοιοῦτόν τινα συμβολικὸν ὑπαινιγμὸν ὑπεμφαίνουσιν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΒΒΑΛΙΣΤΙΚΗ

Δύο τῆς Γραφῆς φράσεων φαινομένων γελοίων.

Ἡ Κάββαλα πιστεύει εἰς τὴν προΰπαρξιν τῆς ψυχῆς, τὰς πολλὰς αὐτῆς ὑπάρξεις, τὰς ἀμοιβὰς βίων ἢ μετενσαρκώσεις ἢ (κατὰ τὸν Ὠριγένην) μετενσωματώσεις. Ἐκ τοιούτων λοιπὸν γνωμῶν ὁρμωμένη ἡ Καββαλα δίδει ἐν τῷ βιβλίῳ «Ζοχὰρ» τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὡς πρὸς τὴν φράσιν : «Ὁ θάνατος τοῦ δικαίου, ἀσπασμὸς τοῦ Θεοῦ ἐστί».

«Αὐτὸς ὁ ἀσπασμὸς εἶνε ἡ (μετὰ θάνατον καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ σώματος χωρισμὸν) ἕνωσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν οὐσίαν ἐξ ἧς ἕλκει τὴν καταγωγήν της».

Ἡ ἑτέρα ἑρμηνεύσιμος φράσις εἶνε ἡ ἑξῆς: Ὁ δὲ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν νώτων μόνον . . . . . Τὸ «Ζοχὰρ» ἀποκλεῖον ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν τυφλὴν δύναμιν τὴν προϊσταμένην τῆς μὴ ἐγκαταλιμπανούσης τὴν γῆν ζωϊκῆς ζωῆς, διακρίνει εἰσέτι δύο τρόπους τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ δύο εἴδη γνώσεων. Οἱ δύο πρῶτοι εἶνε ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγάπη. Τὰ δὲ δύο τελευταῖα εἴδη δηλοῦσι διὰ τῶν ἐκφράσεων : ἄμεσον καὶ ἀντανακλαστικὸν φῶς ἢ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ φάσις. . . .

«Ἡ ἐσωτερικὴ φάσις, λέγει τὸ κείμενον, λαμβάνει τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ αἰωνίως λάμποντος ὑπερτάτου πυρσοῦ, οὗτινος τὸ μυστήριον οὐδέποτε ἀποκαλυφθήσεται. Εἶνε ἐσωτερικὴ διότι προέρχεται ἐκ πηγῆς κεκρυμμένης· ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ὑπερτέρα, καθὸ ἄνωθεν προερχομένη. Ἡ δ' ἐξωτερικὴ φάσις δὲν εἶνε ἢ ἀντανάκλασις αὐτοῦ

τοῦ φωτὸς τοῦ ἄνωθεν ἀπ' εὐθείας ἀπορρέοντος». Ὅτε ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν νώτων μόνον, ὑπηνίττετο αὐτοὺς τοὺς δύο τρόπους τῶν γνώσεων, οἵτινες παριστῶσιν ὡσαύτως ἐν τῷ ἐπιγείῳ παραδείσῳ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἐν ἑνὶ λόγῳ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν σήμερον intuition (1) γνῶσιν κατ' ἐποπτείαν (περὶ τὰ ἄγνωστα καὶ ἀμφιβαλλόμενα εὐθυγνωσίαν, κατὰ τὸν Θερειανὸν) καὶ reflexion σκέψιν (ἀντανάκλασιν). . . . . .

(Ἐκ τοῦ «La Kabballe» τοῦ Ad. Franck, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου).

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΧΡΗΣΜΟΔΟΤΟΥΝ

Κατὰ τὸν δ'. αἰῶνα μ. Χ.

Ὁ Ἀμμιανὸς Μάρκελλος ἀναγράφει λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ μαντικοῦ τρίποδος δι' οὗ οἱ Ρωμαῖοι ἐχρησμῳδοῦντο.

Κατά τινα ἀποτυχοῦσαν συνωμοσίαν κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος, συνελήφθησαν οἱ συνωμόται καὶ ἐβασανίσθησαν. Μεταξὺ τῶν σωμάτων τοῦ ἐγκλήματος ἔκειτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ μία μικρὰ τράπεζα, περὶ ἧς ἐξήταζον τοὺς ἐνόχους. Εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνομαζόμενος Ἱλαρίων, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν βασάνων, ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν διὰ τῶν ἑξῆς λόγων :

« Κατεσκευάσαμεν αὐτὸ τὸ ὀλέθριόν μας τραπεζάκι κατὰ μίμησιν τοῦ τρίποδος τῶν Δελφῶν, ἐκ κλάδων δάφνης· τὸ καθιερώσαμεν κατὰ τοὺς τύπους τῆς μαγείας δι' ἐπικλήσεων, διὰ μυστηριωδῶν ὕμνων, δι' ἐπῳδῶν· κατόπιν τὸ ἐκινήσαμεν.

---

(1) Σ. Μ. Intuition ἀποκαλοῦσιν οἱ μῦσται τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν τὴν ἕκτην αἴσθησιν, τὴν ἐν τῷ ἀναπτύσσεσθαι ἤδη παρὰ τῇ ἀνθρωπότητι.

Ὁ συνδυασμὸς τῆς intuition πρὸς τὸ λογικὸν σχηματίζει τὴν βάσιν τῶν διδασκαλιῶν τῆς Θεοσοφίας (Fludd, Παράκελσος, Bœhm, κλπ.

« Ὅτε δ' ἐπρόκειτο νὰ τὸ κινήσωμεν καὶ νὰ τὸ συμβουλευθῶμεν διὰ πράγματα ἀπόκρυφα, ἰδοὺ πῶς ἐπελαμβανόμεθα τοῦ τοιούτου (1): . . . .

. . . Ἐσχημάτιζεν οὕτω στίχους ἡρωϊκούς, ὡς ἡ Πυθία, ἀπαντῶντας εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν παρεστώτων.

« Ἠρωτήσαμεν λοιπὸν περὶ τοῦ διαδόχου τοῦ Κράτους. Ὁ κρίκος ἀναπηδήσας ἥψατο ἀλληλοδιαδόχως τῶν γραμμάτων ΘΕΟΔ. Τότε εἷς τῶν παρεστώτων ἀνεφώνησεν ὅτι ἡ εἱμαρμένη ἐδήλου προφανῶς τὸν Θ ε ό δ ω ρ ο ν, καὶ διεκόπη οὕτω ὁ πειραματισμός, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ὑπονοούμενος ἦτο ὁ ἀρεστὸς ἡμῖν. » . . .

Ἡ μεγάλη αὕτη σπουδὴ τῶν συνωμοτῶν τοὺς ἀπώλεσεν· ἂν ἐξηκολούθουν τὸ πείραμα μέχρι τέλους, θὰ ἐμάνθανον ὅτι ὁ χρησμὸς. ὅστις ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἀνήγγελλεν αὐτοῖς τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν οὐχὶ τοῦ Θεοδ-ω ρ ο υ, τοῦ ἐπίσης θανατωθέντος ἀρχηγοῦ των, ἀλλὰ τοῦ Θεοδ-ο σ ί ο υ, τοῦ Μεγάλου, τοῦ πράγματι διαδεχθέντος τὸν Οὐάλεντα.

Ἀφιεροῦται τῷ ἰατρῷ κ. Σ. Ἀποστολίδῃ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΝ . . . . . ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΝ

τοῦ καθηγητοῦ CHIAIA ERCOLE (πνευματιστοῦ),
πρὸς τὸν καθηγητὴν Λομβρόζον (τὸν φρενολόγον).

Tables, 24 Δεκεμβρίου. 1888.

Κύριε,

Ἐν τῷ ἄρθρῳ ὑμῶν : «Ἐπιρροὴ τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τοῦ πνεύματος», τῷ δημοσιευθέντι ἐν τῷ ἀριθ. 29 τῆς «Fanfulla» ἀπήντησα τὴν ἑξῆς φράσιν :

---

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν χ. σ. τὴν ἀναγραφὴν τοῦ τρόπου τούτου, ἅτε γνωστοῦ παρὰ τοῖς πευματισταῖς.

«Δεκαπέντε ἢ εἴκοσιν ἔτη ἀρκοῦσιν ἵνα ἀποθαυμασθῇ παρ' ἅπαντος τοῦ κόσμου ἀνακάλυψίς τις θεωρηθεῖσα ὡς τρέλλα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακαλύψεως· καὶ ἤδη ἔτι αἱ ἀκαδημαϊκαὶ ἑταιρίαι χλευάζουσι τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὴν ὁμοιοπάθειαν· τίς οἶδε ἂν ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου, οἵτινες χλευάζομεν τὸν πνευματισμόν, δὲν εὑρισκόμεθα ἐν τῇ πλάνῃ, ἂν δὲν εὑρισκόμεθα ἐν καταστάσει ὑπνωττισθέντων· ἕνεκα τῆς ἀπάτης ἥτις μᾶς περικυκλοῖ, θὰ εἴμεθα ἴσως ἀνίκανοι ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἀπατώμεθα· καί, ὡς πολλοὶ τῶν φρενοπαθῶν, τιθέμενοι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ἀληθείας, χλευάζομεν τοὺς μὴ ὄντας μεθ' ἡμῶν».

Ἡ φράσις αὕτη, ἡ τόσῳ πνευματώδης, ἐνεποίησέ μοι ἐντύπωσιν· τὴν ἐθεώρησα ὡς σχετιζομένην πρὸς ἓν πρᾶγμα εἰς ὃ ἐπασχολοῦμαι ἀπό τινος καιροῦ· τὴν συλλέγω λοιπὸν μετὰ χαρᾶς, ἄνευ ἀναβολῆς, ἄνευ σχολίων, καί, συμμορφούμενος πρὸς τοὺς ὅρους ἐντελοῦς ἱπποτικότητος, τὴν λαμβάνω ὡς πρόκλησιν.

Αἱ συνέπειαι αὐτῆς τῆς μονομαχίας δὲν θὰ ὦσιν ἐπικίνδυνοι, οὐδ' αἱματηραί· θ' ἀγωνισθῶμεν ἐντίμως· ὁποιαδήποτε δὲ κἂν ὦσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συμπλοκῆς, εἴτε ἐγὼ ὑποκύψω, εἴτε ὁ ἀνταγωνιστής μου κάμψῃ τὸ γόνυ, τὸ τοιοῦτο θὰ γίνῃ διὰ τρόπου εὐμενοῦς· ἡ ἔκβασις θὰ ἐπενέγκῃ βελτίωσιν τῶν ἰδεῶν τοῦ ἑνὸς τῶν ἀνταγωνιστῶν, θὰ ᾖ δὲ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ὠφέλιμος εἰς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς ἀληθείας.

Ὁμιλοῦσι πολὺ τὴν σήμερον περί τινος ἰδιαζούσης ἀσθενείας ἣν ἀπαντᾷ τις ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ· τὴν παρατηροῦσι καθεκάστην, ἀλλ' ἀγνοοῦσι τὴν αἰτίαν καὶ πῶς νὰ τὴν ἀποκαλέσωσιν. Ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε προφανής, τὰ ἀποτελέσματά της τὰ αἰσθάνονται· ἀποδεικνύονται ταῦτα διὰ τοῦ πειραματισμοῦ καὶ ἀνάγονται προπάντων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀφῆς· δηλ. εἰς τὴν γενικὴν ἐξέλεγξιν πάσης γνώσεως.

Ἐπικαλοῦνται ἐπιμόνως τὴν ἔρευναν τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀλλ' αὕτη, εἰς ἀπάντησιν, χλευάζει αὐτὸ διὰ τοῦ εἰρωνικοῦ γέλωτος τοῦ Πύρρωνος, διότι, ὡς τὸ εἶπον, ὁ αἰὼν δὲν εἶνε ἕτοιμος.

Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς τῆς φράσεως, ἣν ἀνωτέρω ἀνέφερον, δὲν τὴν ἔγραψε βεβαίως διὰ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὴν γράψῃ καὶ

(Ἕπεται συνέχεια).